

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 4 krone,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 3 krone.

Vredništvo in upravnništvo Komenskega (Poljske) ulice št. 12.

Ali imamo prav, če se branimo latinskega jezika kot splošnega cerkvenoliturgičnega jezika?

(Dalje.)

Spreobrnjeni narodi se latinskega jezika niso branili. Iz hvaležnosti do Rima, od koder jim je prisijala luč vere Kristusove, so ohranili latinski jezik kot bogoslužni jezik. Nasprotno pa kaže zgodovina, da tisti narodi, ki se enkrat ločijo od edinosti cerkvenega jezika, potem kmalu odpadejo tudi od edinosti vere in odrekó pokorščino poglavarju sv. cerkve. Podpihovanje in napeljevanje za bogoslužje v domačem deželnem jeziku je sovražnikom sv. cerkve navadno sredstvo za povspeševanje ločitve od Rima.

Proč z latinščino je: proč od Rima!

b) K svetim skrivnostim, kakeršna je daritev sv. maše, se po vsej pravici spodobi svet, častitljiv jezik; in tak je latinski jezik. On ne služi vsakdanjosti: ne govori se po gostilnah, ne deklamuje v gledališčih, a prepeva se že dolgo vrsto stoletij edino le v hramih božjih.

Kakor umestna je zahteva sv. cerkve, naj se razlikuje cerkveno petje od posvetnega, dostikrat pregrešnega in malovrednega, po resnobi in pobožnosti, istotako modra je njena določba gledé jezika. V latinskem, mrtvem in nespreminjajočem se jeziku so svete skrivnosti obvarovane vsakršnega onečaščenja. Ne dá se tajiti, da bi težko, težko ostal tekst za sv. maše nedotaknjen in nespremenjen, ko bi smel vsak narod obhajati službo božjo v domačem, modernem jeziku. Vsak živ jezik se namreč spreminja, in v raznih dobah dobivajo razne besede razne pomene. Potemtakem bi se lahko zgodilo, da bi imeli liturgijo, sicer v domačem jeziku, ki bi se pa na mnogih mestih razlikovala od prvotne.

Tu tiči tedaj prevažen vzrok, zakaj sv. stolica zahteva priliturgiji samo en jezik, — nespreminjajoč se latinski jezik.

Da se ohrani prvotni sv. tekst za razne cerkvene obrede kar možno nespremenjen, ne dovoljuje Rim niti tistim narodom obhajati službe božje v domačem modernem jeziku, ki imajo v tem oziru vendar neke posebne pravice. Prav nikjer ni dovoljeno v rimsko-katoliški cerkvi liturgije in zraven

spadajočega petja v kakem modernem deželnem jeziku; ampak le izjemoma so nekateri kraji oproščeni latinskega jezika, smejo pa rabiti pri liturgiji samo stare mrtve jezike, kot so: staroslovenski, starogrški in sirokaldejski.

Morda utegne ta ali oni na tem mestu ugovarjati in reči, da se strinja sicer z ravnokar navedenim, a da isto zadeva le mašnika pri altarju, ne pa pevcev na koru. — Na ta morebiten ugovor odgovarjamo, da veljajo določbe gledé latinskega jezika v istem obsegu koru kakor mašniku, kar se razvidi bodisi iz mnogih drugih določeb, danih od škofov in kongregacije za sv. obrede, kakor tudi posebno jasno iz liturgične zveze med altarjem in korom. Pri raznih liturgičnih obredih, zlasti pri slovesni sv. maši, kjer se združita mašnik in kor, sta ta dva izvrševavca enega dejanja. Mnogo spevov mašnik slovesno in glasno samo intonira, in kor jih nadaljuje. In med tem, ko pojo pevci pri slovesni sv. maši daljše speve, ki jih je mašnik na tihem že odmolil, in bi torej — ako bi bil neodvisen od kora — mogel nadaljevati sv. daritev; a vendar mora čakati, dokler ne končajo pevci dotičnega speva; še le potem sme nadaljevati sv. mašo. Odkod to? Od liturgične zveze med altarjem in korom. Ta zveza je tako velike važnosti, da v kraju, kjer nimajo pevcev, ki bi mogli odgovarjati mašniku, pevajočemu pred altarjem, se sploh ne sme in ne more opravljati slovesna sv. maša.

V liturgično enoto zvezana mašnik pred altarjem in pevski zbor na koru se morata držati enih in istih določeb glede jezika. Kakor veže mašnika latinski jezik, tako tudi pevce.

c) V edinosti bogoslužnega jezika se kaže cerkev tudi na zunaj v resnici *vesoljno* ali *katoliško*. Predstavlja se nam kot mogočna družina, objemajoč vse narode v nadnaravnem oziru. V edinosti jezika kaže cerkev popolno nepristranost do vseh najrazličnejših narodnosti. Cerkev noče, da bi kak narod v njej imel kake prednosti pred drugim. Njene določbe gledé latinskega jezika veljajo prav tako Italiji kot Avstriji, isto obveznost imajo za cerkve afriške kakor za ameriške, azijske in avstralske.

Ta edinstvo v jeziku sv. rimskokatoliške cerkve je pa tudi vir posebne radosti in tolažbe za katolika, če pride iz domačije v tuje, a vendar katoliške dežele. Morda ne sliši v tej tuji deželi nobenega znanega glasu, ničesar, kar bi ga spominjalo njegovih domačih krajev. Tuji so mu glasovi na ulicah, tuji v uradih; kamor stopi, povsod je tujec. — A ne tako, ko prestopi prag katoliške cerkve! Tu mu udarijo na uho znani spevi, v istem jeziku čuje cerkveno petje kot doma. Kako neki to? Slovesna latinska maša je ravno v cerkvi. Zdaj odmeva s kora: *Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison*; zdaj zopet od altarja: *Gloria in excelsis Deo!* itd. itd. Kako vse to tujca razveseli in oživi! Čuti se zopet kot na domačih tleh med domačimi ljudmi.

Kdor kaj takega sam skusi in doživi, opusti za vselej kritikovanje in zabavljanje čez latinski jezik kot neumesten in neutemeljen v liturgiji svete rimsko-katoliške cerkve.

d) In slednjič ima latinski jezik kot edini bogoslužni jezik na sebi znak apostolnosti, ker sega noter v apostolske čase.

Pavel Krutschek trdi v svoji znameniti knjigi „*Die Kirchenmusik nach dem Willen der Kirche*“ (na strani 134, izdaja III.), da je latinski jezik isti,

v katerem sta celo prvaka apostolov kakor pozneje njihovi učenci in nasledniki, oznanjevala v Rimu vero Kristusovo. Navajam pa besede tega veččaka radi tega, ker nekateri zanikavajo, da bi bila celo prvaka apostolov pridigovala v latinskem jeziku. V prvih dveh stoletjih je bil namreč v Italiji grški in ne latinski jezik v rabi. Latinski jezik se je kot splošni cerkveno-liturgični jezik jel rabiti še le v 3. stoletju. A s tem, če je bil grški jezik v splošni rabi, še ni izključen latinski, ki se je tudi govoril, vendar manj nego grški.

Zato ni nikakor nemogoče, ampak celo verjetno je, da sta se prvaka apostolov, sv. Peter in sv. Pavel, posluževala tudi latinskega jezika.

Prav ima tedaj sv. cerkev, če se iz spoštovanja do prvakov sv. cerkve in prvih kristjanov, ki so tudi molili in pevali v latinskem jeziku, brez prenehanja drži tega jezika in ž njim kaže na svoj apostolski izvor.

Če bi protestantje še imeli latinski jezik za bogoslužni jezik, sklicevali bi se nanj prav gotovo kot na znamenje apostolskega izvora svoje cerkve; toda nimajo ga več. Luter je zavrgel latinski jezik in odtrgal velik kos svojega naroda od edino prave apostolske, rimsko-katoliške cerkve. (Dalje prih.)

O Cecilijinem društvu za lavantinsko škofijo.

Leto dni počiva v hladni zemljici naš nepozabni društveni predsednik in stolni kapelnik vč. g. Ludovik Hudovernik. Povodom obletnice je imel preč. g. Josip Majcen, kanonik in sedanji predsednik, 15. majnika ob 9. uri v stolnici peto črno sv. mašo, pri kateri je pel društveni zbor E. Nikel-ov Requiem op. 14. Tudi v soboto 17. majnika se je brala za rajnega sv. maša. Gospe in gospice pevskega zbora so kupile na tihem lep venec in ga položile na grob. Tudi brat rajnega c. kr. notar Aleksander Hudovernik iz Kostanjevice je položil dva lepa venca na grob ter se udeležil z nami te slovesnosti, ki nam vzbuja prebridke čute. Naj naš duhoviti in priljubljeni kapelnik v miru počiva!

Ker je ustanovil ravno pokojnik pevski zbor našega Cecil. društva, smo se po njegovi smrti pač močno bali, da nam isti propade.

Pa gospodje in dame so sklenili soglasno, da hočejo ravno s tem postaviti rajnemu neminljiv spomenik, da vsi ostanejo in krepko nadaljujejo to, kar je on zasejal, da ohranijo na vsak način in z vsako žrtvo pevski zbor. Bog je blagoslovil vidno ta dober sklep. V teku leta je pristopilo k društvu veliko novih dobrih pevki in pevcev in čč. gg. duhovniki naše škofije so darovali s prav radodarno roko na poziv blagajnikov v spomin rajnemu jako lepo svoto za društvene namene. Bog vam plačaj tisočero!

Društvo je vodil odslej podpredsednik g. šolski nadzornik dr. Janko Bezjak, pevski zbor pa organist stolne cerkve g. Rudolf Wagner in č. g. Matej Štrakl, blagajnik društva. Zavaljo neugodnih razmer smo imeli volitev novega predsednika še le meseca septembra. Izvolili smo preč. g. kanonika I. Majcena, vnetega muzika in veččaka v cerkvenem petju. Z vso vnemo se je poprijel društvenih poslov. Poklical je večkrat odbornike k sejam, kjer so se pogovarjali in sklepali o marsičem, kar bi zamoglo povzdigniti naše Cecil. društvo, o katerem se je (moram reči, da po krivici) pisalo in govorilo, da spi.

Preč. g. predsednik je zbral parkrat tudi celi pevski zbor v prav veseli družbici ter ga navduševal in prosil, da vstraja še naprej in hodi rad k pevskim vajam. Pohvalil je posebno nekatere ude, ki pojejo že leta in leta le za „božji lon“.

V društvu samem storil se je ravno to leto še drug imeniten in važen korak. Po naročilu obč. zbora dne 4. oktobra 1900 je pripravljaval odbor nova društvena pravila. Prejšnja so bila jako pomankljiva ter so imela le bolj namen podpirati one organiste, ki se pečajo s pravilnim cerkvenim petjem ter ga v istini tudi po farnih cerkvah gojijo. Pokazalo se je kmalu, da bo treba postaviti društvo na drugo stališče, posebno da se ustanovi pevski zbor, ki naj kaže, kaj in kakšno naj bode cerkveno petje itd. Predložila so se nova pravila v potrjenje preč. kn. šk. lav. ordinarijatu in v odobrenje vis. c. kr. namestniji. V občnem zboru dne 24. aprila 1902 so se ista prebrala. Omenim le, da so večinoma enake pravilom „Obč. cecil. društva“ v Reznu. Ob enem se je vršila takrat nova volitev odbora, ker se je po novih pravilih skrvilo število odbornikov od 9 na 7.

Izvoljeni so v odbor sledeči p. n. gospodje: dr. I. Bezjak, I. Majcen, I. Markošek, M. Štrakl, Fr. Trop, I. Vreže in R. Wagner; namestnikom sta izvoljena gg. A. Čížek in Fr. Bohak. Pri točki „razni predlogi in nasveti“ je predlagal č. g. M. Štrakl sledeče resolucije: I. Po poročilih nekaterih listov se je ustanovila v Mariboru orglarska šola; Cecil. društvo izjavlja, da ni z isto v nobeni zvezi. II. Cecil. društvo priporoča čč. cerkv. predstojništvom, da se pri sprejemanju orglavcev ozirajo le na spričevala orglarskih šol, ki so ustanovljene v duhu cecil. petja in z dovoljenjem kn. škofijskega ordinarijata. III. V prospeh pravilnega cerkv. petja se najtopleje priporoča edino strokovno slovensko glasilo „Cerkveni Glasbenik“, katerega priporoča tudi II. lav. sinoda l. 1894 (Gesta et Statuta str. 299). IV. Za uspešno gojenje cerkv. petja je neobhodno potrebno, da se čim prej uredi in zboljša organistom plača. Zato Cecil. društvo za lav. škofijo pozdravlja ustanovitev „podpornega društva za organiste“ in pristopi kot ustanovnik k društvu.

Vse štiri resolucije bile so soglasno sprejete. V pojasnilo omenim k prvi in četrti resoluciji sledeče: Že na občnem zboru l. 1900 se je govorilo o nujni potrebi, da ustanovi naše Cecil. društvo orglarsko šolo ter se je naročilo odboru, da kmalu ta sklep uresniči. Ker pa je tistokrat že ustanovil marljivi in podjetni g. K. Brvar v Celju svojo lastno orglarsko šolo, ki je kazala lep napredek, zato so se slišali kmalu glasi, ki niso odobravalni zgoraj omenjenega sklepa. Pa že takrat je sklenil občni zbor po nasvetu č. g. Štefana Pivca, da ali prevzame in preseli celjsko orglarsko šolo v Maribor ali pa jo pusti tam ter jo podpira gmotno.

S tem je bil zadovoljen g. Brvar. Ker je sedaj nekdo v časnikih oglasil neko orglarsko šolo v Mariboru, zato se je stavila prva resolucija le zato, da se odstrani takoj vsaka pomota in dvom.

Glede četrte resolucije omenim, da se je blagajnik takoj obrnil do predsednika omenjenega društva s prošnjo, da mu pošlje pravila in sprejemnico. Predsednik odpiše, da se ravno sedaj prestvarjajo njegova pravila, da bo pa postregel z veseljem takoj, ko bo stvar dognana.

Po teh resolucijah je poročal vč. g. profesor I. Vreže po naročilu odborov o cerkv. petju v Mariboru in naši škofiji. Sprožil je marsikatero dobro misel, posebno da bi bilo prepotrebno, da podučuje v deškem semenišču cerkveno petje učitelj veščak in tako tudi figuralno petje v bogoslovju. Priporoča posebno, da bi odbor Cecil. društva stopil v ožjo zvezo s cerkv. pevskimi zbori po drugih krajih naše škofije ter pripravljaj tam svoja zborovanja in cerkvene svečanosti. Č. g. Fr. Trop predlaga, da naj vpelje društvo ferijalne kurze za organiste, katere si močno želijo naši organisti. Vč. g. dekan jareninski I. Čížek pravi, da so se že nameravali večkrat taki kurzi, pa društvo jih ni moglo prirediti tudi pri najboljši volji ne. Pritrjevali so tem nasvetom vsi ter izrazili nujno željo, da bi se vsi kmalu uresničili. Daj Bog in sv. Cecilija!

Istega dne ob 5. popoldne je imel novi odbor svojo prvo sejo, v kateri je izvolil I. Majcena predsednikom, dr. I. Bezjaka podpredsednikom, Fr. Tropa tajnikom, M. Štrakelja blagajnikom in R. Wagnerja knjižničarjem. Poslednji se posebno naprosi, da uredi društveno knjižnico, ki se je zdato pomnožila po nakupu muzikalnih in drugih strokovnih knjig iz zapuščine † L. Hudovernika (pa ne njegovih proizvodov) ter predloži odboru načrt, po katerem naj se knjižnica spopolni.

Mislím, da je krenilo naše društvo s tem na novo pot. Težka je bila dosedanja ter ni bila z rožicami posuta, kakor se navadno godi povsod Cecil. društvu. Delali smo na tihem, delali smo pa veliko v krogu mariborskega mesta. Vadil se je pevski zbor veliko ter stopal krepko naprej, da se zdaj že sme pokazati koderkoli. Podpirajo nas pri tem z neumorno pridnostjo, požrtvovalnostjo in vstrajnostjo mariborske dame in gospodje. Pridno zahajajo k vajam ter oskrbujejo vse petje v stolni cerkvi, včasih še tudi drugod, brezplačno skozi celo leto vsako nedeljo in vsak praznik. Veliko storijo za društvo mariborski meščani s prostovoljnimi doneski, tako tudi č. mariborska duhovščina, še več pa zunanji gg. duhovniki, ki radi podpirajo društvo, čeravno jim za to nimamo družega nič dati, kakor pristrčni „Bog plačaj“. Z vso hvaležnostjo in udanostjo pa priznavamo da nam pomaga največ naš pokrovitelj prem. in prevziš. knez in škof dr. Mihael Napotnik. Svojo milostno roko drži vedno nad nami, nam pomaga gmotno ter nas spodbuja s svojo ljubeznivo očetovsko besedo. To pa nas krepča posebno, ker vidimo, da tudi on veliko žrtvuje za srečno bodočnost našega društva. Omenim edino le to, da je poslal na lastne stroške študirat v Rezen č. g. Fr. Spindlerja, da se izuri tam v svetovnoznaní šoli dr. Haberla v cerkveni glasbi, kar bo v prvi vrsti le v procvit našega društva. Vse to nam je poroštvo, da smemo gledati z veselím upom v bodočnost. V to pomozí Bog in sv. Cecilija! **M.**

Točnost organistova pri službi božji.

Dandanes, ko se mnogi čimdalje bolj odtujujejo cerkvi, se po pravici gleda na to, da se obiskovanje službe božje ljudem kolikor mogoče olajša in zlasti, da se služba božja po nepotrebnem preveč ne razteguje; nekaterim namreč se zdi v cerkvi vse nekam predolgo. In zato mimogrede omenjam, da

oni, ki se v novejšem času tako zelo ogrevajo za unijatstvo, se ga bodo najpreje nasitili, ker jim bo služba božja — predolga. Ako namreč že pri naši sv. maši težko vztrajajo do konca, kako neki bodo vztrajali pri mnogo daljši unijatski maši? Toda pustimo to. Resnica je, da se tudi cecilijancem včasih očita, da s svojim pravilnim petjem zategujejo službo božjo. To očitaneje ni po vsem neopravičeno. V toliko je pač res, da ako se pri peti sv. maši vsi spevi (torej tudi „introitus“ in „graduale“) pravilno pojo, ako se „gloria“ in „credo“ nič ne krajšata, je služba božja nekoliko daljša, nego je bila v prejšnjih časih, ko o introitu in gradualiju ni bilo ne duha ne sluha, in ko so tudi „gloria“ in „credo“ krajšali, da se Bogu smili, ali pa so potrebne latinske speve nadomestili z osemvrstnimi slovenskimi pesmicami. Če je v tem oziru služba božja nekoliko — pa samo nekoliko — daljša, je to neobhodno potrebno, ako nočemo priti v nasprotje s cerkvenimi določili. Tu namreč imajo besedo cerkveni liturgični predpisi, in o teh ni debate. Na račun cerkvenih določil ni nikdar dovoljeno krajšati službe božje; in ko bi tudi to zahteval od organista kak župnik ali dekan — kar se je žalibog že zgodilo — bi bilo vsikdar napačno, dasi bi v tem slučaju krivda ne zadevala organista, ampak dotičnega cerkvenega predstojnika.

Res je pa tudi, da je mnogokrat organist kriv, da se služba božja po nepotrebnem zavleče. In to bi ne smelo biti; izvrsten organist tega tudi nikdar ne stori. Glavno pravilo, katero bi moralo biti organistu vedno pred očmi, se glasi: „Organist ne sme nikdar po nepotrebnem zategovati službe božje.“ Resnica je, da se mnogi organisti ne ravnaajo vselej po tem pravilu. Oglejmo si organiste le pri peti sv. maši! Čemu včasih kak organist v začetku sv. maše tako dolgo preludira, preden prične z introitom? Ako ni sv. maša z blagoslovom, mora se z introitom takoj pričeti, kakor hitro pristopi duhovščina k altarju. Posebno še pri črnih mašah je vsako tako preludiranje neumestno, ko se niti altar ne incenzira in mora torej duhovnik še itak čakati, da spojó pevci predpisane speve.

Od introita mora organist preiti h „Kyrie“ po najkrajši poti, ne pa še le po dolgem, brezpomembnem tavanju in po raznih, okornih prehodih. Pri „gloria“ in „credo“ naj dá organist kar akord in pevski zbor takoj nadaljuje. Ako organist ni do cela kos svoji nalogi, bo ravno pri teh dveh spevih tudi sicer po nepotrebnem zategoval službo božjo. Mnogokje namreč se ti spevi pojó vse prepočasi, ne vem, ali zaradi tega, ker ne more hitreje spremljati pevcev. Naj bi taki organisti slišali v naši stolnici ali pa kje drugje, kjer imajo dobro petje, kako hitro se mora proizvajati „gloria“ in „credo“. Tu se čisto nič ne vleče in človeku se naposled zdi, da so ti spevi še prehitro minuli.

Pri darovanju naj organist le tedaj nekaj časa preludira, ako je ofertorij kratek, sicer pa naj se prične takoj s petjem; če preostaja kaj časa, naj organist raje po končanem spevu še nekoliko preludira, a pazi naj, da neha o opravi časa.

Mnogokrat greše organisti tudi po povzdigovanju; potegnejo namreč kake milejše registre in preludirajo na dolgo in široko, namesto da bi takoj pričeli s „benedictus“-om. Potem seveda — ako je „benedictus“ dolg — mora pa

mašnik milostno čakati, da pevski zbor skonča svojo zamujeno nalogo. In tako še pri marsikaterih drugih prilikah.

Res je, da se s tem pridobé le nekatere minute; ali tu nekaj minut, tam zopet nekaj minut, nazadnje se pa vendar le nekaj pozna.

Sicer pa človeku dé tako dobro, ako je organist s svojim pevskim zborom točen, ko vselej o pravem času prične in pravem času neha. Jaz vsaj, kadar sem pri kaki taki sv. maši, taksiram vselej organista tudi po njegovi točnosti. Komur torej vest kaj očita v tem oziru, naj v prihodnje obrača večjo pozornost tudi na to lepo lastnost organistovo, katero imenujemo točnost. Gotovo bo organist veliko pridobil s tem, ako se privadi taki vsestranski točnosti. F. F.

Dopisi.

Poročilo o odborovi seji Cecilijinega društva dne 22. junija 1902. — Za bližajočo se društveno petindvajsetletnico, katero hoče društvo slavnostno praznovati, se je določil čas, namreč 5. in 6. november. Nadalje se je obravnavalo in sklepalo o posamnih točkah programa. Slovesna služba božja se bo vršila v stolni cerkvi, kjer se bo izvajala Mittererjeva Missa ss. Cordis Jesu s spremljevanjem godal in orgel. Slovesna črna maša za rajne društvene člane se bo darovala v cerkvi sv. Jakoba. Določil se je govornik za slavnostno sejo, po kateri se bode vršil redni društveni občni zbor. Navzočniki bodo imeli priliko poslušati prenovljene in povečane frančiškanske orgle, na katerih bodo igrali priznani veščaki. Na predvečer je domenjen prijateljski sestanek s petjem in godbo. Za vse posamne točke slavnosti se ima prirediti natančen program, ki se odpošlje članom in prijateljem Cecilijinega društva. *Tajnik.*

Iz Špitaliča. Dragi gosp. tovariši! Pred več meseci sem jedenkrat že pisal in Vas spodbujal v Cerkv. Glasb. k prvemu sestanku organistov kamniške dekanije. A žalibog, trkal sem na ledena (ali lena) srca, niso se še do danes ogrela. Upal sem, da se bode v to potrudil g. Rems iz Nevelj, ali g. Jerman iz Mekinj; a tudi tukaj sem se varal. Že tako je vse mrtvo, kar se tiče kamniške okolice, tuhinske doline, skozi Motnik, Št. Gothard in Črni graben, izvzemši Nevlje in Mekinje; in ako se ne bomo bolj zanimali za naš sedaj prav važni posej, ostali bomo pravi nazadnjaki, ne „naprednjaki“ in čez par let bode tako, kot je bilo pred kakimi 30timi leti. Sicer je po nekod res težava s pevci, posebno na deželi; ako že imajo posluš, dobra grla, so pa druge ovire, kot n. pr. pri nas, sosednjim tovarišem dobro znane. A treba je potrpljenja, vztrajnosti, in uverjeni bodimo, da nas Bog in sv. Cecilija ne bosta zapustila. Res toraj, da je prav umestno, da bi se zbrali vendar enkrat k I. shodu organisti kamniške dekanije, ter se začeli organizovati. Poglejmo Dolenjce! Javno toraj naprosim gg. tovariša Rems-a in Jermana, ki sta v bližini mesta Kamnika ter se gotovo zanimalata za to stvar, da bi poskrbela za primerni prostor v gostilni, ali privatni hiši, kjer naj bi se zbrali v začetku meseca avgusta t. l.

Zatoraj še enkrat kličem vsim gg. tovarišem: Ne spimo! Na svidenje! (Živo pozdravljamo ta poziv. Vr.) *Radov. Stare, orglavec.*

Iz Rima. Ko je dne 17. decembra 1899 praznoval prerano umrli metropolit goriški, Nj. em. kardinal Missia, svoj slovesni vhod v titularno cerkev sv. Štefana na hribu Celiju (S. Stefano Rotondo), pač nihče ni slutil, da bode to starodavno svetišče tako hitro izgubilo svojega titularja. In vendar. —

V nedeljo, dne 15. junija vzel je cerkev v posest njen novi titular, knezonadškof praški, kardinal Leon Skrbensky. Navzočega je bilo mnogo ljudstva, ker se je slovesnost vršila v nedeljo popoldne ob polu 6. uri. Prisotni so bili zastopniki c. kr. avstro-ogerske vlade pri sv. Stolicy in izmed cerkvenih dostojanstvenikov novoposvečeni škof tržaški, mons. dr. Nagl.

Pevski zbor „Scuola Gregoriana“ pel je pod vodstvom dr. Müllerja pri vходу Singenbergerjev „Ecce Sacerdos magnus“. Ko je prišel kardinal v presbiterij in se je prebralo pismo sv. Očeta, intoniral se je „Te Deum“. Zbor je pel Hallerjev „Te Deum“, op. 1.

Ob koncu slovesnosti zapel je še zbor Singenbergerjevo skladbo „Oremus pro Pontifice nostro Leone“.

Dal Bog novemu prevzvišenemu titularju cerkve sv. Štefana trdnega zdravja in obilno blagoslova za težavno apostolsko delo na Češkem!

Fr. Ksav. Lukman.

Razne reči.

— † Premil. g. dr. Hubert Teofil Simar, nadškof kolinski je po kratki bolezni dne 24. maja umrl. Rojen v Eupenu (okraj ahenski) l. 1835, postal je škof v Paderbornu l. 1892. in nadškof kolinski l. 1899. Bil je odličen mož ter že odločen za kardinalsko čast. Sam izvrsten glasbenik, poznal je dobro in tudi dejansko gojil starejšo in novejšo polifonijo, dostojno orgljanje, dobro ljudsko in koralno petje v obeh škofijah z besedo in spisi, z zgle-dom in ukazi; kajti prepričan je bil, da je dobra cerkvena glasba in spolnovanje cerkvenih določeb krepko sredstvo, ojačiti in pospeševati versko življenje katoliškega naroda ter verne vzgajati k pobožnosti in premišljevanju svetih verskih skrivnosti. Bog povrni rajnemu nadškofu njegovo veliko skrb za katoliško cerkveno glasbo in mu daj večni mir!

— V Turinu se je meseca marca Perosi-jev „Moses“ šestkrat ponavljal; časniki poročajo, da je bil uspeh velikanski; v Rimu izvajali so ga meseca aprila z enakim sijajem.

— Orglar Rieger ml. iz Jägerndorfa je v franciskanski cerkvi Ara coeli (v Rimu) postavil orgle, katere je dobil v dar slavni pater Hartman.

— Cerkevno glasbeni časniki „Il Palestrina“ v Florenciji je s 1. aprilom zopet začel izhajati; doživel je v kratkem času svojega obstanka že več prememb. Naj bi se le ohranil.

Tudi v Dublinu na Irskem je po dolgem prestanku zopet beli dan zagledal (kot naslednik Donelly-jeve Cecilije) „The Irish Musical Monthly“; ureduje ga Rev. M. Bewerunge, zborovodja osrednjega semenišča v Maynooth-u. Pristrčna voščila novemu irskemu tovarišu!

— Orglarska šola „Cec. društva“ v Ljubljani zaključi 25. šolsko leto v četrtek 10. julija. Novo šolsko leto se prične 18. sept. ob 3 uri popoldne.

Oglasnik.

Drugi natis 17 Marijinih pesmi pod naslovom „Ave“, zložil Ign. Hladnik, op. 25. (Cena partituri 2 K) — katero zbirko smo uže v prvem natisu ocenili in priporočili — na tem mestu zopet priporočamo.

V oceni zbirke „Češena Kraljica“ istega skladatelja (glej „Oglasnik“ našega lista v prejšnji številki!) se v enem stavku pravi, da sta dve pesmici iz zbirke „Ave“, kar se razume, da samo po besedilu, ne pa po napevu.

Popravki.

V skladbi „Te Deum“ naj se popravijo sledeče pomote: Str. 2. Trije $\frac{1}{2}$ pred notami besede „Patrem“ so nepotrebni. Str. 4. V 1. taktu 5. vrste naj ostane altu samo nota „g“, nota „e“ se izbriše, črtica pa med altom in sopranom pri drugem zlogu se izbriše. — V 1. taktu 6. vrste dobi 3. nota 2. basa $\frac{1}{2}$ in prvi bas dobi istotam s tenorom splošno noto „h“. — V 2. taktu 9. vrste dobi alt namesto zadnje note „g“ noto „fis“. Str. 8. V 3. taktu 1. vrste dobi alt dva „fis“ na besedi „Tu Rex“. — Prva spodnja nota 4. vrste naj bo četrtinka s piko. — V 1. taktu 5. vrste zadnja nota v sopranu „e“ namesto „fis“.

Današnjemu listu je pridana 6. štev. priloga.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezda. — Odgovorni vrednik glasb. priloge Anton Foerster. Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska Zadružna tiskarna v Ljubljani.